

ВИСДОР

Стаття А. Б—ка

Фото А. Орловича

ЩЕ за 5—6 кілометрів до першої в СРСР механізованої цукроварні „Колективіст“ (кол. Любимівської) спинається око на струнких, ажурних щоглах висної заводської залізниці.

Скидаючись то на антену, то на решітчасті скріпи трьомового мосту, тягнуться 15 залізних щогол, з'єднаних між собою павутинням сталевих канатів.

Чорні цятки погмалу й ритмічно повзуть канатами, то доганяючи одна одну, то ховаючись за заводськими будівлями.

Коли придивитися ближче, виявляється, що ті цятки—це цілі вагонети, а в них стопудовий вантаж жому (покидьки цукрової промисловості, що мають важливе значіння, як дуже дешевий і поживний корм для худоби).

Тисячі пудів жому потрібували до механізації Любимівського заводу роботи не більше й не менше, як сотні коней з погоничами та 60 допоміжних робітників.

18 робітників і 1 мотор на 15 кінських сил справляються тепер, після збудовання цієї канатної висної залізниці, з подвійною кількістю жому.

Питання осередзаводського транспорту набрали тепер, у зв'язку з раціоналізацією нашої промисловості, дуже важливого значіння.

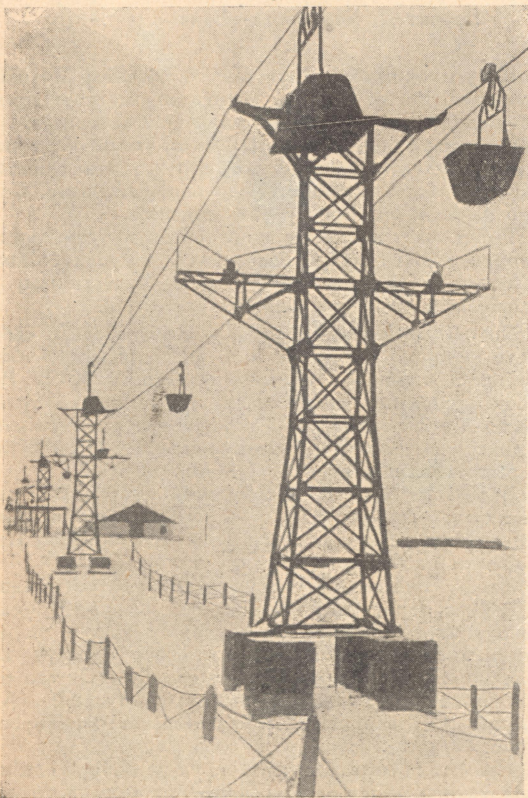
Велика частина витрат, що їх звичайно називають непродуктивними, припадає головним чином на невідосконалений або кепсько організований осередзаводський транспорт.

З того часу, як популяризовано ідею фордизму, конвеєр і канатні залізниці стали мабуть відомі кожному, проте мало хто знає, що коли збудовання конвеєра не викликає великих технічних труднощів (рідко коли конвеєр буває довший за кілька десятків метрів), то будовання канатних заліниць було досі спеціальністю кількох світових фірм, що ретельно оберігали свої виробничі секрети.

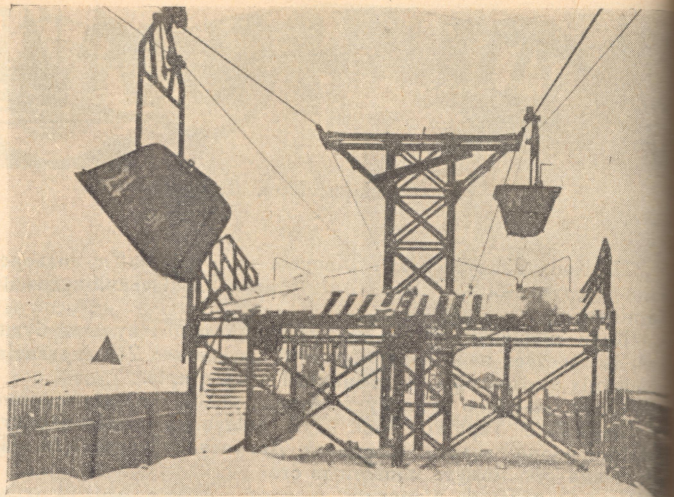
Тим часом потреби нашої промисловості, що оце раціоналізується, дуже великі.

Міліони карбованців пливли за кордон, до рук, головним

чином, німецьких фірм. Та воно й не дивно: висні залізниці, маючи всі переваги залізниці звичного типу (дешевизна експлуатації, швидкість, нечислений персонал для обслуговування то-що), не вимагають відчуження території під залізничний насип, не потрібують мостів, можуть переходити понад ріки, гори й ліси без мостів,

Щогли висдора

Перехідний міст

віядуків і тунелів, можуть переходити понад територію сусіднього підприємства, понад населене місто.

Між двома пунктами, коли з одного на один доводиться перекидати вантаж, ставиться залізні (іноді дерев'яні) щогли. Прогони між тими щоглами можуть бути дуже великі.

Так, будівельне бюро висних заліниць Укрмаштресту давно запроєктувало висну залізницю, що почасти проходить над Волгою. Її прогони досягають до 1 кілометра.

Між такими щоглами простягається спеціальний, дуже товстий сталевий канат. Деякі канати можуть витримати вантаж, що своєю вагою дорівнює 6 вантажним товарним вагонам.

Між іншим, такі канати, це єдине, що досі виробляється лише за кордоном.

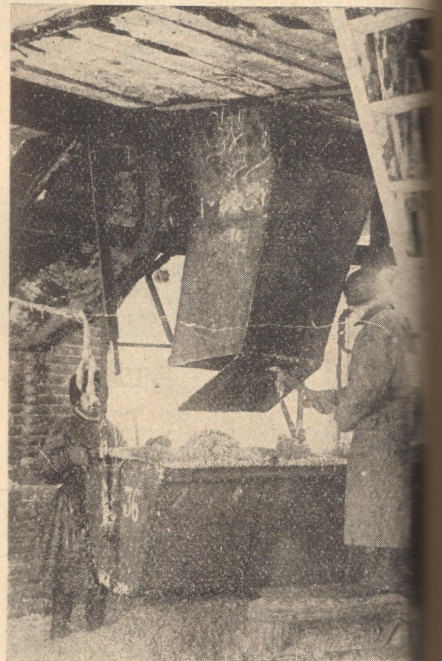
Решту деталей будівельне бюро висних заліниць Укрмаштресту виробляє на заводах тресту.

Канатом ідуть вагонети мов рейками. Другий, тонший безконечний канат раз-у-раз обертається між початковою та прийомною станцією висної залізниці.

Окремий, дуже хитро збудований механізм, зчіплює цей безконечний канат з вагонетою, надаючи тим самим вагонеті поступового руху.

Прийшовши до місця призначення, механізм зчіплювання автоматично виключається, а вантаж падає в спеціально приготувану для жому яму. Персонал, що обслуговує таку залізницю, наповняє лише вагонети жомом і стежить за справністю та мащенням механізмів.

Як і коли організовано виробництво висних шляхів в СРСР. Ще перед війною велика німецька фірма „Бляйхер і Айхен“ заснувала в Харкові невеличкий, не то завод, не то монтажну майстерню, що стала збирати з німецьких деталей висні залізниці. Після війни з цього заводу лишилися: архів і 4 спеціалісти. В 1924 р. ті спеціалісти організували при Українському Машинобудівному

Насипають жом з котлів цукрозаводу в вагонети висдора

тресті бюро будівництва й проектування висних залізниць.

Того ж таки 1925 р. бюро збудувало канатну залізницю до Шатурки. Це був перший іспит бюро.

Багато делегатів всесоюзного з'їзду металістів, оглянувши Шатурку і намілювавшись казановнею, збудованою німецькими фірмами, ставили за приклад нашим спеціалістам зразкову будівлю висної дороги, навіть не підозріваючи, що цю дорогу виконано на українських заводах.

Незабаром бюро збудувало такі дороги на Брянському рудоуправлінні, на Амвросієвському цементному заводі тощо.

Нині майже всі висні дороги в СРСР, на далекій півночі, в Вологді, на Кавказі і в Донбасі будує ВИСДОР.

ВРНГ СРСР видала постанову про те, що жодного замовлення на висну залізницю не можна передати за кордон без згоди Висдора. Нині Висдор закінчує будувати найбільшу висну дорогу в СРСР, 39 кілометрів завдовжки. Крім цього спроектовано висну залізницю для Урала, що має йти простою лінією біля 20 кілометрів.

Така простяжність рекордна навіть для закордону. Всі деталі й частини висних доріг, за винятком канатів, виготовляється на заводах Укрмаштресту.

Уряд постановив відпустити 50 тис. крб. на проектування нового заводу висних залізниць.

Період, коли багато деякі організації не вірили в мож-

Вагонетка автоматично перекидається

ливість будувати висні дороги силами радянської техніки, минув. Коли де-не-де й чути балачки про конечну потребу притягти закордонних спеціалістів до будови висних залізниць, то останні успіхи Висдора, наприклад, висна канатна дорога через Волгу, кладуть таким балачкам край.

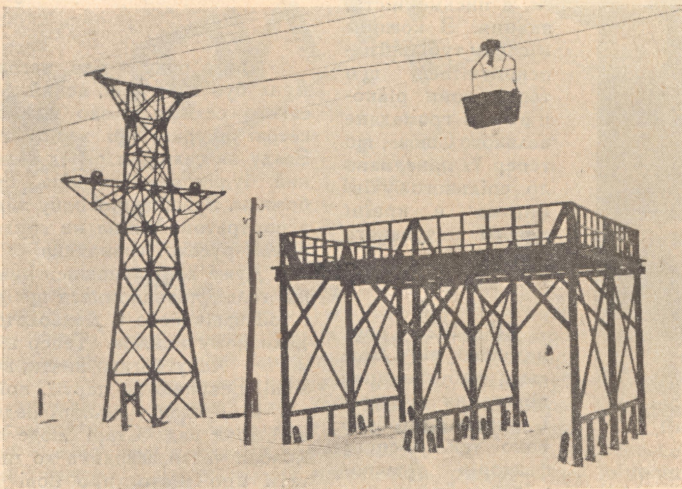
Зрештою—подібні балачки в нас завжди були на адресу кожного нового кроку, що його робить наше соціалістичне будівництво, і не нам на них звертати увагу. Аж надто відомо, з якого джерела аони йдуть.

Найважчий етап будівництва висних залізниць ми вже перейшли: залежність від закордонної техніки в цій галузі зведена до мінімуму.

Тепер черга за нашою металургією. Їй слід подбати про виробництво високоякісної сталі, придатної для виготовлення трітків канатів. Як що цього буде досягнуто, то наші висні залізничі будуть на всі сто процентів радянськими і ми матимемо ще одну важливу галузь промисловості, зовсім незалежну від закордону,—а це ще один гігантський крок у напрямку до соціалізму.

Надалі перед нами завдання—як найширше розгорнути будівництво висних залізниць, щоб ні одна фабрика, ні один завод, ні одна цукроварня, ні одна копальня не залишилися без цієї зручної й дешевої форми заводського транспорту.

Цього вимагає прискорений темп соціалістичного будівництва, цього вимагають гасла ідустріалізації країни.

Перехідний міст

„ЧЕРВОНИЙ МІЛІОДОНЕР УКРАЇНИ“

У день 10-річчя робітничо-селянської міліції відбулася урочиста передача аероплана „Червоний міліодонер України“, збудованого на кошти трудящих

В КРАЇНІ ТАЙГИ Й ХУТРА

Тубільці Далеко-Східного краю

НЕЗМІРНІ простори радянського Далекого Сходу. З його неосияної території можна викроїти кільканадцять європейських держав, а тимчасом населення його ледве-ледве перейшло за 1½ мільйонів мешканців.

Дика, глуха, незаселена тайга, сковані льодом тундри. Величезний край ще дремає, ще ледве очі розплющує після довгого, довгого сну. Радянізація, переведена всього 2—3 роки тому, енергійно будить, розбуркує його, і вже недалекий той час, як закипить там нове, нечуване досі життя. Вже нині на дикому острові каторжників — на Сахаліні — стукають сокири, верещать пили, курять у небо чорним димом димарі. На краю

світа виростають цілі промислові центри, невичерпні джерела вугілля, нафти, золота. Незадано експloatовані до революції тубільці вже бачать, що уряд ставиться до них не так, як колись, вже не спирт і не сифіліс дають їм, а письменність, знання. З кожним місяцем тубільці переконуються, що тепер вони рівноправні громадяне великого Союзу, що тепер їх приєднано до спільного будівництва в країні нового нечуваного життя.

* * *

В 1925 році недалеко від Охотська вибухло ціле повстання тунгусів і якутів. А було воно так. Місцева факторія Далеко-Східного Держторгу,

не зваживши місцевих умов, ставилася до своєї торговельної роботи занадто по казенному. Тунгуси в тому районі живуть виключно з полювання на звіра з дорогим хутром. Шкуру вони продають Держторгові і дістають за неї потрібні їм товари. Рік був невдалий для тубільців. Вони обрали делегацію і послали її до факторії.

— Патронів нема, куль нема, порошу нема і борошна нема, — заявили вони.

Завідатель факторії якось невиразно всміхнувся.

— Так що ж. Усе це є у мене скільки завгодно. Заходьте і беріть, аби тільки гроші або хутра.

— Грошей нема. Шкур нема, порох, кулі давай. Принесемо звіра багато, багато. Борошно давай, істи нема. Потім гроші. Соболя, пеця принесем.

Завідатель байдуже стиснув плечима.

— Нічого не можу зробити. Кредиту нема.

Делегати пішли похмурі й незадоволені.

— Недобрий радянський хазяїн. Не вірить. А ми не можемо полювати.

І справді факторія зробила велику помилку. Навіть за часів царату хитрі торговці, де треба, радо боргували тубільцям усе потрібне. Вони знали, що своє візьмуть з лихвою.

Без вогнепальних припасів тунгуси не могли полювати, їм треба було конче дати кредит. Відмовивши тубільцям у кредиті, факторія зразу збулася двох зайців: доброго відношення до себе тубільців і дорогих хутер, потрібних країні для експорту.

Ця подія призвела до сумних наслідків. Розлючені голодні тунгуси вкупі з якутами напали на факторію, розграбували її і навіть хотіли йти на Охотськ.

Довелося придушити повстання. Отут то й сталася та несподіванка, що вразила тубільців і цілком обеззброїла їх.

Повстанських ватажків, що боролися проти радянської влади, спіймано і відправлено... на робфак. У Владивостоку їх зогріли, зодягли, дали їм притулок. А через рік, вернувшись до себе в гості, ті „контрреволюційні“ ватажки не могли нахвалитися тим чудесним, величезним містом, де радянська влада ставиться до всіх тубільців як найкраще.

Ця подія справила на тубільців надзвичайне враження. Вони були переконані, що ватажків повезли на страту. Приїхала комісія, розібрала цю справу й пояснила, що не треба було робити повстання, а треба було поскаржитися радянській владі. Нині в особі тунгусів і якутів Охотського краю ми маємо вірних і надійних друзів, а це позначає свій сприятливий вплив перш за все на заготівлі хутра.

* * *

Цього року я мав нагоду бути в Приамурських гольдах. День був сонячний, ясний. Ми зайшли з перекладачем до гольдського селища. Коло кожної юрти висіли розвішені на сонячній шкурці, що з них гольди виробляють взуття і одяг. Ззаду за селищем серед зелених на горбку видно було невеличкий будинок — божницю. Тут вони врочисто моляться своїм божкам. Зайшовши в одну хижку, я побачив там молодого гольда з портретом Леніна на грудях. Він сидів за книжкою — підручником руської граматики.

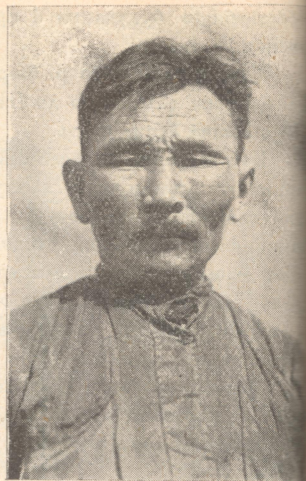
Дуже зацікавившись ним, я зайшов у розмову. Виявилось, що гольд познайомився ще два роки тому з одним мисливцем і той завів його в Дальохотськ. Там стали йому допомагати дати йому книжок. Тепер він готується на робфак.

— Хочу багато знати, вчитися. Наше життя не подобається мені. Вступлю до партії, поїду до Москви.

Він — член тубільної ради, був навіть делегатом на крайовий з'їзд рад. Старі люди в селищі переслідують його, за те, що молоді часто заходять до нього подивитися на книжки, розпитати про місто, про нові порядки, що за них гольдам стане легше жити.

* * *

Потяг до культури серед тубільців безперервно росте. Вони починають брати дуже активну участь у радянському житті. На вулицях Владивостока, Хабаровська, Чіти можна

Профробітник-активіст
орочон

Тип старого гольда

Радянські робітники. Посередині молодий гольд та інвалід ороchon

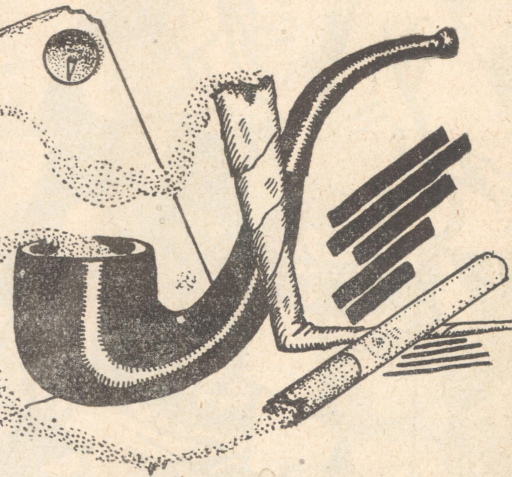
вобачити широколищого, вузькоокого бурята або ороचना в тубільному одязі, з косою, але з революційним значком на грудях. По багатьох селищах вони домагаються вже вчителів, лікарів, сами влаштовують революційні свята. Іноді тубільці навіть жінки—з великими труднощами пробираються цілими тижнями пішки крізь тайгу, аби тільки потрапити в яку школу в місті.

В селищу Уелен, наприклад, на березі Крижаного океану в комсомольський осередок, що прикрашує тяжкі злидні. Під проводом учителя, що знає чукотську говірку, вони організують вистави (п'єси пишуть сами), влаштовують гурток фізкультури, є навіть гурток їзди на оленях. В гарні тихі дні організовується змагання на оленях—хто швидше приїде. На ті

змагання сходиться населення з усього селища. Минулого року в Хабаровську було ціле свято. Кільканадцять тубільців із найглухіших закутків, просто з юрт послано на Ленінградський факультет народів Півночі. Це політична подія надзвичайної ваги. Вернувшись після навчання назад у свої селища, чукчі, голди, буряти, орочони і тунгуси будуть чудовими провідниками нових, радянських принципів життя. Коли нині в юртах з'явилися вже електричні лампи, то тоді не буде й самих юрт. На їхніх місцях виростуть будинки, а в будинках тих буде і радіо, і книжки, і газети.

Далекосхідний край помалу прокидається від довгої сплячки. Енде

ПРОСЯТЬ ЧЕ КУРИТИ

В. Вік

Хто з курців не пам'ятає своєї першої цигарки?

Дряпає в горлі від невмілого затягування, б'ється серце, млясо крутиться в нуді, нудить і все це звичайно закінчується зовсім погано—блює нещасний курець...

Не краще себе почуває й людина, що героїчним зусиллям волі примусила себе кинути курити. Перші дні—наче найкращого друга не стало: важкий, похмурий настрій, все якось не клеїться, голова—що порожній казан, і здається, нема такої радості на світі, що могла б хоч частки замінити зліквідовану цигарку.

І такий Katzenjammer після останньої цигарки триває у завзятого курця доти, поки кінець кінцем не вивітриться з нього вся нікотинна погань, що нагромадилася в ньому за кілька років куріння.

Жанові Ніко, вперше прийшла в голову думка вирощувати тютюн в Європі. Один з найміцніших наркотиків, що не поступиться шкідливості кокаїну, морфію й алкаголю, названо на його "честь" нікотином і, крім небіжчика Ніко татих організацій, що вирощують та обробляють тютюн, ніхто ще з цієї думки нічого крім шкоди не знав. Крім людей, що через куріння скорочують, як правило, своє життя на 5—10 років, від тютюну страждають цілком безневинні тварини—собаки, кролі. Річ у тому, що їм раз-у-раз впроскують нікотин, щоб довести нарешті нерозумним людям усю шкідливість куріння. Діставши в кров порцію нікотину, здобуту з однієї тільки цигарки, собака дохне.

А людина?.. Отруївши себе навіть невеликою поганою "Змичка", живе, ніби нічого й не трапилось...

Це—результат дивної особливості нашого організму при звичування до отруї...

Якісь чудакуваті люди (мабуть вегетаріанці) вивішують по установах та ін-

ших громадських місцях отакі біленькі довгасті, невеличкі плакати з написом: "Просять не курити".

"Просять... Гм... Так що ж із того, що просять. Ось Кондрест, скажімо, просить, щоб їли цукерки "Деліс". Винторг запрошує скуштувати його "пшеничну", а трамвай, так той навіть "щиро просить"—не плювати. Не можна ж людині всі прохання виконати...

І біленький невеличкий плакат "Не курити" робить якраз протилежний ефект. Заходить курець, скажімо в установу, кине оком на плакат і пригадає собі...

— А щось я давненько вже не курив...

І тут його не спинять вже ні обурені

погляди його оточення, ні делікатні зауваження людини, що розмовляє з ним, про те, "що тут, власне кажучи, не курять"...

— Та хіба? Тютюнець у мене чудовий, може спробуєте.

Приклад його знаходить негайних наслідків і небезпечний плакат незабаром розтає у хмарах сивого, їдкого диму.

Дивні ми люди. Коли ото підійде до нас на вулиці розбишак і ввічливо запропонує "скоротити" життя наше на рік-два, ми кричатимемо на гвалт на всьому пельку.

Чому ж мовчить людина, коли курець у першому ліпшому громадському місці, що правда, не в такій ефектній формі, проробляє з нею те саме?

Адже кожна культурна людина знає, що "активний" курець, скорочуючи на 5—10 років своє власне життя, відбирає отой рік-два ще й у "пасивного" курця, що мусить "дихати повітрям, отруєним тютюновим димом".

Коли який веселий джентельмен пустиє струю диму із своєї "регалії" в ніс хоча б найфлегматичнішому бульдогові, то бульдог, не довго думавши, схопить джентельмена за литку.

Бульдог "анти-нікотинну" кампанію завжди готов провадити твердо й рішуче.

Чому ж мовчить людина? Невже життя обридло?

Звичайно, ми далекі від думки рекомендувати проти найзавзятіших курців бульдожі способи боротьби, але штраф, добрий штраф на користь якого небудь з наших добровільних т-в, штраф, що його стягалося би так само твердо, як це робиться, скажімо, на зал'зниці в трамваях, примусив би їх схаменитися.

Необхідно це спробувати.

Енергічну кампанію проти безпardonних курців, за неотруєного повітря в громадських місцях, установах і нашому домашньому побуті!

Остап Вишня, дивлячись на „себе“ в „Алло, Алло“:

— От, чорти його батька, вперше в житті бачу таку нудну людину...

АКАДЕМІЯ ЧАРІВНИКІВ

Нарис Павла Кельвера

НАШІ господарники ще далеко не замирилися з системою шкільного виховання робітничого молодняка по фабзавучах, багато з них і по сей день вважають, що стара система навчання у майстрів дає кращі результати.

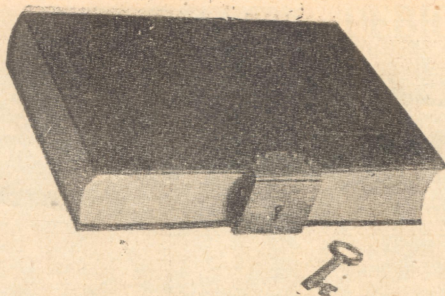
Отже виявляється, що директори цирків обидвох півкуль додержуються куди поступовнішого напрямку думок. Ці „господарники від мистецтва“ визнали за потрібне організувати високої класи академію готувати штукатурів, бо стару систему, коли цирковий артист починав кар'єру з хлопчиська-прислужника, тепер визнано за незадовільну.

Директор „Академії Чарівників“ Конрад-Гарстер показує найскладніший фокус—карткову веселку

Професія штукаря виходить за межі ремесла, вона цілком заслуговує на назву мистецтва. Вона вимагає не тільки надзвичайної гнучкості, як от робота магглера, але й зовсім особливої здатності—виконувати безліч рухів, що їх не повинні бачити глядачі.

Всілякі там чарівні шабатурки, надзвичайні парасолі, складані шаблі й багато інших апаратів вимагають окремої, спочт-

„Підручник чарівництва“ що його власники зобов'язуються держати завжди під ключем

ної техніки, якої можна досягти лише в наслідок довгої, систематичної праці.

Хто з наших читачів не показував своїм знайомим карткових штук? — Але запевняємо, що зробити „карткову веселку“ пощастить лише тому, хто буде вправлятися в цьому мало не рік.

Ученики „академії магічних наук“ проходять сувору школу, що вимагає куди напруженішої уваги, ніж курс звичайної класичної гімназії з грецькою й латинською мовами.

Замість оливців учні й учителі користуються з чарівної палички, а „таємна книжка чарування“ заступає звичайну граматику. Як кажуть, цей підручник чарування друкується в невеликій кількості екземплярів і штукарі, що користуються з нього, дають мало не присягну обіцянку не викривати жодному непосвяченому таємниці цієї книжки.

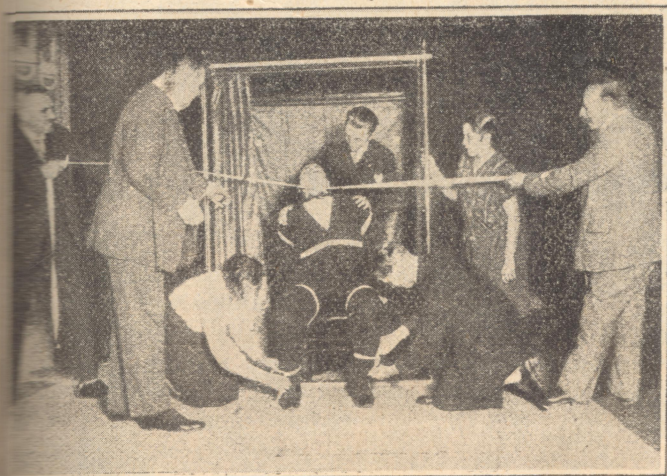
Що до дисциплін, які вивчають в академії чарівництва, то й вони, певна річ, мають дуже своєрідний характер. З природознавства штукаря цікавлять лише де-які закони оптики, замість латинської мови вивчається гімнастика, а далі йде ціла низка фахових наук, як от штуки карткові, хусткові, годинникові й багато інших.

Тисячі дрібних і великих, простих і складних речей, вироблених з металу, дерева, скла і паперу правлять за арсенал сучасних чарівників. Озброєні таким знаряддям, мандрують вони по всьому світові.

Існування академії чарівників блискуче доводить перемогу системи над кустарництвом, навіть у такій галузі людської праці виправдує перевагу ідей Центрального Інституту Праці над старою школою „нудра“.

Досвід цієї академії, безперечно, варт засвоїти школі циркової майстерності, що існує в СРСР у Москві.

Один з кращих фокусів—як з однієї чорної кулі робиться вісім білих

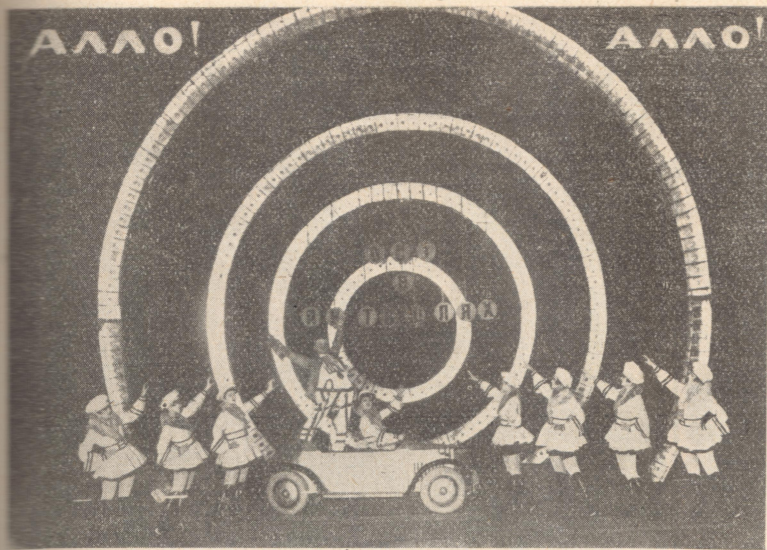
Потіються до одного з найулюбленіших у цирку номерів: зв'язана людина за кілька хвилин звільняється від мотузка

Все в снігу

Міський парк

На авті стоїть М. Крушельницький

РЕВЮ В ТЕАТРІ „БЕРЕЗІЛЬ“

Між іншим, що до калаш, то з цим дуже рідким і дорогішим інвентарем треба поводитись дуже обережно, бо тільки ж наприкінці стає відимим, для кого їх призначено...

Третя частина—„Ставлення Б. Балабана, текст Б. Балабана, танки Б. Балабана“. Це найбільш вдалий момент з усього ревію. Поперше тут ніякого тексту немає, подруге—непогано йде герльс й потреть Б. Балабан демонструє свою акторську майстерність так, що ніякого тексту й не треба.

Б. Балабан прекрасний актор. В нього виключна гнучкість, еластичність, виразний жест, багато-говорюча міміка.

Четверту частину цілком присвячено „Пекельному дійству з Остапом Вишнею“ та сімейним літературним справам. Її з більшим успіхом можна показувати в будинкові В. Блакитного чи на засіданнях місцевого письменників.

Решті глядачів все це незрозуміло, бо дуже дрібненькі справи „обговорюються“.

Що ж до „показу“ Остапа Вишні, то тут пробачте—знаємо ми його теж і запевняємо, що коли б не було скасовано чортів та пекла і коли б дійсно він там опинився, то не було б там такої нудоти.

А крім цього,—кого цікавлять письменницькі дрібні сварки й письменницькі беззубі вищиплення? У всякому разі широкому глядачеві немає до цього діла й інтересу.

Театр зробив своє діло. Театр довів, що він може дати видовисько у новому для нього плані, довів також і те, що він може ще й де кого навчити, як ставитися до такої роботи.

Художник Р. Меллер дав чудове оформлення. Мало новенького? Бачили вже це за кордоном та в кіні? Нічого!

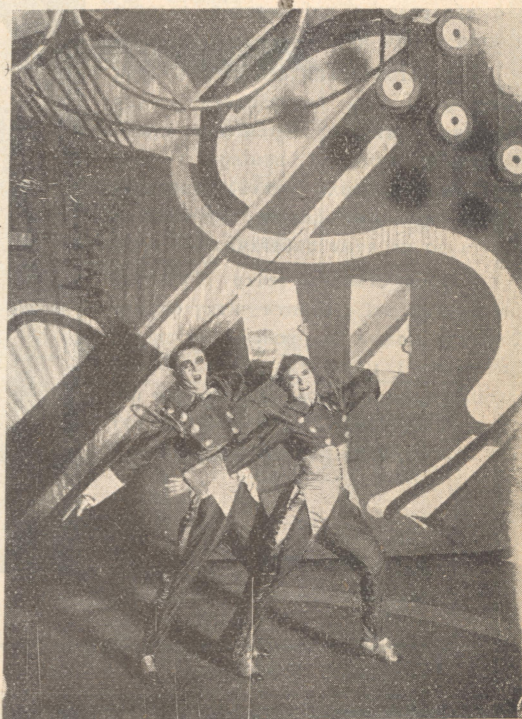
Треба вміти пристосувати все це до діла, треба вміти вражати глядача. А хіба цього не зробив В. Меллер?

І коли б не поганий текст та треба ж нарешті сказати (що поганий)—була б прекрасна вистава.

А так...

На кого розраховано ревію? На досконального, інтелігентного, театального глядача? Тоді ж не калаші, не цербкооп, не „проход через газетку“ треба давати, а щось інше.

На широкого масового глядача? Тоді навіть вся третя дія (четверта частина), тоді ті ж самі калаші й цербкооп йому вже набридли, як сьогоднішні морози.

Балабан і Чистякова

ПРО ЦЮ першу спробу театру можна впевнено сказати, що вона вже є значним, переможним етапом на шляху до створення нового театального жанру, легкого, сатирично-загального, різноманітного й швидкого.

Жанру помішаного: напівсатиричного, напівревію. Перша спроба. Це саме обмежує площину, в якій можна розглядати й досягнення й хиби театру.

Треба одверто сказати: де в нас є ще такий театр, де є ще такі актори, щоб спромоглися, навіть у першій спробі,

„В садку“

Більшій частині нездарність тексту, з якихось причин засміяного старими, зайозеними, безсмачними „остротами“—ось головна перешкода в роботі театру в цій виставі.

Іноді жаль бере за акторів. Їм нічого робити, вони врятовують становище своєю не аби якою технікою, своїми талантами. Крушельницький, Гіряк, Чистякова, Балабан—все, що вони дають, не залежить від тексту.

Можна б зробити ще одну спробу: вижати з тексту дев'яносто відсотків води та й то не чистої, залишити одних акторів, приєднати до них Бабієвну, Карпенка та жваву Березільську калаш—і буде ревію на славу.

Що ж у тексті?

Епізод „калоші № 13“. Текст настільки нудний, що його навіть не врятовує „авто-герльс“, якого взагалі кажучи дано надто багато,

Чи багато взагалі є таких виконавців, щоб отак перемогли всі перешкоди, що дуже й дуже заважали виявити акторську майстерність, а проте її все ж таки виявлено.

Беззмістовність, в

КОЛОНИЯ ЧОРНОГУЗІВ

Марокське місто Рабат, що міститься на березі Атлантичного океану, є справжній чорногузячий рай. Старі стіни давньої фортеці, що служила обороною від грабіжницьких Берберів, обслуговують тепер сотні чорногузячих родин, які вимостили тут свої гнізда.

Мароко з Тунісом і Алжиром є єдиною областю, де чорногузи розводяться, бо в долинах Нилу та Південної Африки вони бувають лише, як перелетні гості, що прилітають великими гуртами з Європи для перезимування. Позначивши молоде чорногузеня кілечком, удалось з'ясувати, що чорногуз, як перелетний птах, завжди для розмноження прилітає туди, де сам народився. Характерно, що через позначення тими ж кілечками вдалося встановити, що чорногузи летять до Європи та повертаються назад не найближчим шляхом через Середземне море, а роблять великий круг через Балкани, Малу Азію, Палестину та Суецький канал, або ж через екватор, Гіблартар, Іспанію та Францію.

Зараз у Європі, як і в нас, чорногуз є рідким гостем, багніща та великі багніща, найулюбленіше місце для чорногузів, поволі зникають, перетворюючись у дорідний ґрунт. Доводиться ствердити, що культура з одного боку несе користь, але з другого для птахів шкоду.

Гр. Сибірні

Не знайшлося доброго тексту, не знайшла ся вміння зацікавити глядача гострим змістом і театрові довелося майже всю виставу продригати ногами. І, треба сказати, що де-хто з акторів дригає зовсім не погано.

З текстом трапилася біда мабуть тому, що з ним вовтузилося майже „надцять“ авторів. Перемішано стилі, заплутано думку і замість гумору та сатири вийшло якесь непорозуміння, що має далеке відношення навіть до не дуже вибагливого смаку.

І дивно стає, що театр спромігся на такому тлі створити чітку форму. Справді, можна ж зовсім викинути цей текст і написати другий, більш дотепний,—а театрові нічого вже робити. Йому тільки чекати нового змісту для своєї цікаво розробленої форми.

В. Ів.

Герльс

Редактор Е. Касяненко

Видавництво „Вісті ВУЦВК“

Окріт № 837/кв.

Трест „Харків-Друк“. Друга друкарня ім. В. Блакитного

Зам. № 2623

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ВЕЛИКУ ЩОДЕННУ ГАЗЕТУ „ВІСТІ ВУЦВК“ ТА ЩОТИЖНЕВИЙ БАГАТО-ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ „ВСЕСВІТ“

Газета „ВІСТІ“ дає **БЕЗПЛАТНО ДОДАТКИ:**
ПЕРЕДПЛАТНИКАМ

1. „Сільське Господарство“
2. „Радянське Будівництво“
3. „Література й Мистецтво“
4. „Медицина й Гігієна“

Крім того через кілька днів почнуть виходити ще два додатки, а саме: 1. „ОСВІТА“ 2. „НАУКА Й ТЕХНІКА“

Крім статтів політичного та економічного характеру в газеті „Вісті“ подається широкий матеріал про життя СРСР, закордону і зокрема УСРР.

Газета „Вісті“ щодня дає 2 сторінки „КООПЕРАТИВНЕ ЖИТТЯ“

В цьому році додатком до газ. „Вісті“ і журн. „Всесвіт“ за доплату 3 крб. В-во дає

12 книжок

Кожна книжка буде мати не менше 200 сторінок романів і повістей з української, руської й західно-європейської сучасної літератури—творів найвидатніших сучасних письменників.

„РОМАНИ Й ПОВІСТІ“ виходитимуть щомісяця по одній книжці й кожна книжка буде мати закінчений твір.

Вартість книжки в окремій продажі 50 коп. Для передплатників газети „ВІСТІ“ або журналу „ВСЕСВІТ“ **25 коп.**

В ЖУРНАЛІ „ВСЕСВІТ“

в цьому році буде вміщено 60 повістей та оповідань найкращих українських, руських і західно-європейських письменників, 200 нарисів, на наукові, етнографічні, історичні і літературні теми, гуморески, 3000 фото з життя України, Союзу і закордону.

ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ:

В головній конторі, окружних і місцевих видавництвах Газети „Вісті“, в усіх філіях, кіосках Контр-оператива друку.

Головна КОНТОРА Видавництва газ. „Вісті“ міститься в м. Харкові, вул. К. Айхеншта, 11. Телефон 13-20.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	12 міс.	6 міс.	3 міс.	1 міс.
Газета „ВІСТІ“ { офіційна	18 крб.	9 крб.	4—50	1—50
„ВІСТІ“ { звичайна	12 „	6 „	3 крб.	1 крб.
„ВІСТІ“ з додатком журналу „ВСЕСВІТ“	18 крб.	9 крб.	4—50	1—50
„ВІСТІ“ з додатком „РОМАНИ Й ПОВІСТІ“	15 крб.	7—50	3—75	1—25
Журнал „ВСЕСВІТ“	7—20	3—60	1—80	60 коп.
„ВСЕСВІТ“ з додатком „РОМАНИ Й ПОВІСТІ“	10—20	5—10	2—55	85 коп.

Цена 15 коп.

ИСКУССТВЕННЫЕ
ПАЛЬМЫ
..... ОТ 3-х РУБЛЕЙ

ВЫСЛАЮТСЯ
НАЛОЖЕННЫМ
ПЛАТЕЖОМ

Контр. ул. (Красно-
октябрьская), № 5,
Рыбальченко

ВЫШЕЛ СПРАВОЧНИК (2-е издание)
ЗАОЧНЫХ **КРОЙКИ И ШИТЬЯ**
КУРСОВ

|| || Цена 20 коп. марками || ||
Москва, Тверская, 13. || ||

Первое издание
распродано **10.000 экземпляров**

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ ИНСТИТУТ ЭКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЙ ЭНДОКРИНОЛОГИИ НАРКОМЗДРАВА

Институт доводит до сведения врачей, лечебных заведений, аптекоуправлений,
: : что им приступлено к массовому производству : :

ИНСУЛИНА

Инсулин одобрен Инсулиновым Ком. Уч.-Мед. Совета НКЗ РСФСР
Стандартизован в междунар. единицах: 1 кб. см. сод. 20 межд. едн.
Инсулин выпущен в упаковке 5 кб. см. — цена 1р. 45 коп. флакон
Аптекоуправлениям при оптовом заказе на Инсулин скидка 20%

Ин-т также prepares все органотерапевтические препараты:
АДРЕНАЛИН,

АНТИТИРЕОКРИН,

ПИТУИКРИН,

ТИРЕОКРИН и проч.

БОЛЬШИНСТВО ПРЕПАРАТОВ СТАНДАРТИЗОВАНО.

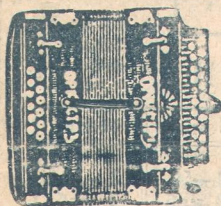
Препараты готовятся под наблюдением специалистов и имеют
благоприятные отзывы клиник.

Со скидкой препараты отпускаются Аптекоуправлениям, врачам
и лечебным учреждениям.

С требованиями просим обращаться:

Москва, Б.Никола-Воробинский пер., № 10, Государственный Ин-
ститут Экспериментальной Эндокринологии НКЗ, тел. 4-03-54.

Проспекты - преискурanty высылаются бесплатно по первому
требованию.

АКЦИОНЕРНОЕ
ОБЩЕСТВО

„ГАРМОНИЯ“

ГРОМАДНЫЙ ВЫБОР

ВЕНСКИЕ ГАРМОНИИ и БАЯНЫ

СТРУННЫЕ ИНСТРУМЕНТЫ, БУБНЫ И БАРАБАНЫ,
а также полное оборудование великорусских оркестров
ВЫШЕЛ НОВЫЙ ПРЕЙС-КУРАНТ № 5, который высылается за две деся-
тикопеечные почтовые марки, вложенные в конверт.
Главный склад и магазин № 1, Москва, Покровка, 38 у.